

Ἀδελφοί μου,

"Ἐγὼμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντες".

Ἐκ τῶν μαθημάτων ποῦ ἔχομεν ὀφείλει εἰς τὸ παρελθόν πλέον καλῶς γνωρίζετε, τί εἴμεθα καὶ ποῖοι εἴμεθα.

Τί εἴμεθα; Ἄνθρωποι, συνειδήσεις, διαφόρου βαθμοῦ αὐτοεπιγνώσεις, προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις, ἓνα φαινόμενον τῆς ζωῆς, τοποχρονικὴ ἔκφρασις κάποιας αἰώνιας πραγματικότητος, ὡστόσον τοποχρονικῆς. Αὐτὸ εἶναι τὸ τί εἴμεθα.

Ὅμως, ποῖοι εἴμεθα; Ἄλλο τὸ τί εἴμεθα, ἄλλο τὸ ποῖοι εἴμεθα. Ποῖοι εἴμεθα; Αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ζωὴ, θεία Μονάς, ποιοτικῶς πανομοιῶς μὲ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Ἐκφρασις τῆς θείας Μονάδος, Λογοῦκὴ ἔκφρασις, Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις μὲ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, τὴν Πανοσοφίαν, Παναγαθότητα καὶ Παντοδυναμία. Αὐτοὶ εἶναι ποῦ εἴμεθα.

Ὅστε ξεχωρίζομεν δύο τάξεις, τὸ τί εἴμεθα καὶ ποῖοι εἴμεθα. Πιὸ ἀναλυτικὰ. Τί εἴμεθα;

Ἐνα ὑλικὸ σῶμα φαινόμενο τῆς ζωῆς, ζωντανὸ ὑλικὸ σῶμα, ἓνα ψυχικὸ σῶμα, ἓνα Νοητικὸ σῶμα, τρία σ' ἓνα, μὲ τοὺς συνδετικούς κρίκους τῶν, τὴν ζωϊκότητα αἰθερικότητα, τὰ διπλά αἰθερικά, τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ποῦ κατοικεῖ ἐντὸς αὐτῶν καὶ τὰ χρησιμοποιεῖ. Τί εἴμεθα; Ἐνα φαινόμενο τῆς ζωῆς.

Ποῖοι εἴμεθα; Ἐπαναλαμβάνω. Ἡ ἴδια ἡ ζωὴ, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πραγματικότης. Μία θεία Μονάς, προσέξετε, Κονάς. Ἡ λέξις Κονάς, καθαρῶς μᾶς λέγει ὅτι εἴμεθα ὄντοποιημένοι, ἀλλὰ, προτοῦ κατέλθομεν, διέλθομεν διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ ἀνθρώπου δὲν γνωρίζομεν, ποῖοι εἴμεθα. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μας γνωρίζομεν.

Ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας δὲν θά ἐκλάβῃ τὸ ὑλικὸν τοῦ σῶμα, τὸ παχυλὸ ὑλικὸ σῶμα, καί, ἢ, τὸ ψυχικὸν τοῦ σῶμα, καὶ τὸ Νοητικὸν τοῦ σῶμα ὡς τὸν ἑαυτὸν του. Ὁ συνηθὴς ἄνθρωπος, ὁ κοινὸς ἄνθρωπος, τὸ σύνολον αὐτὸ τῶν σωματίων τοῦ ἐκλαμβάνει ὡς τὸν ἑαυτὸν του. Αὐτὰ εἶναι τὸ εἶδωλον τοῦ πραγματικοῦ ἑαυτοῦ μας μέσα στὸν καθρέπτην ποῦ ὀνομάζεται ὕλη, καὶ τὸ εἶδωλον μας δὲν εἶναι ὁ ἑαυτὸς μας.

Τὸ Ψυχικὸν σῶμα, δὲν εἶναι ἡ ψυχὴ μας, δὲν εἶναι ἡ ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις ἑαυτοῦ μας τὸ Ψυχικὸν μας σῶμα. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ αὐτὸ, εἶναι ἀπ' εὐθείας κάτω ἀπὸ τὰς κραδασμοὺς τῆς ψυχῆς αὐτοεπίγνωσεως, πιὸ πολὺ ἀπ' ὅτι εἶναι τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα ποῦ μᾶς δίδει τὸ φαινόμενον τοῦ ζῶου μέσα στὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, αὐτὸ τὸ ψυχικὸν σῶμα, καλεῖται οὕτως, διότι οἱ κραδασμοὶ τοῦ καὶ ἡ φύσις του, εἶναι, νὰ μᾶς δίδουν τὸ συναίσθημα, τὴν οὕτω καλούμενες Ψυχικὴς καταστάσεις.

Τὸ Νοητικὸ σῶμα, εἶναι σῶμα καὶ αὐτὸ μορφοποιημένο ὅπως καὶ τὸ παχυλὸν καὶ τὸ ψυχικὸν σῶμα, ὡστόσον ὅμως ἐξυπηρετεῖ ἓναν κάποιον ἄλλο σκοπὸ. Τὴν ἐκτιθεῖσιν στοιχειακῶν, σκέψεων, ἐπιθυμιῶν, ζωντανῶν ὑπάρξεων, - αἰώνιων ὄχι, - καὶ ἡ ἐπιστροφή τῶν προσθέτει εἰς τὰ κατώτερα στρώματα τῆς προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσεως τὸ ὅτι θὰ ὀνομάζαιεν, γῆϊνην τοποχρονικὴν ἐμπειρίαν, τὸ ὑποσυνείδητον.

Τώρα ἂς ἴδωμεν τὴν λειτουργίαν τοῦ ὑλικοῦ σώματος. Γνωσταί, γνωσταί αἱ λειτουργίαι ὁλοκληροῦ τοῦ ὑλικοῦ σώματος ὡς καὶ ἐκάστου ὀργάνου ἐντὸς ἡ ἐπὶ τοῦ ὑλικοῦ σώματος. Τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων, καὶ εἶναι ἡ μετακίνησις ἐντὸς τοῦ σώματος τῆς εὐρίσκομένης προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσεως καὶ ἡ λήψις μέσον ὀργανισμένων κέντρων ἐντυπώσεων ἀπὸ τὸ περιβάλλον μέσον τῶν καλουμένων αἰσθήσεων, ὡς καὶ αἱ λειτουργίαι τῶν ὀργάνων ἐντὸς τοῦ ὑλικοῦ σώματος κάτω ἀπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, τὴν χρησιμοποίησιν φυσικὰ τοῦ δημιουργικοῦ αἰθέρος, εἰς τὸ νὰ μᾶς δίδῃ τὸ φαινόμενον τῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς μέσα σὲ μίαν ζῶσαν μορφήν. Φυσικὰ εἶναι καὶ ἡ διαιώνιος τὸς εἶδους, φαινόμενον εἰς ὅλες τὴν ζῶσες μορφές. μέσα στὸν παχυλὸν ὑλικὸν κόσμον, καὶ μερικὴς ἀκόμα ἄλλες, θὰ ἔλεγα λειτουργίαι τοῦ ὑλικοῦ μας σώματος, ἂν μελετήσωμεν ξεχωριστὰ, ἓνα ἕκαστον τὰ ὄργανα τοῦ ὑλικοῦ σώματος. Ἐχουν μελετηθῆ πολὺ, πολὺ γνωστά.

Τώρα, ἡ χρησιμοποίησις τοῦ Ψυχικοῦ σώματος. Τὸ Ψυχικὸ σῶμα εἶναι, σῶμα, μορφή, ὡστόσον, πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν μορφήν τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος.

Είναι από ύλην τῶν τεσσάρων διαστάσεων καὶ γνωρίζομεν ὅτι, ἡ τετάρτη διάστασις εἶναι ἡ ἐκμηδένισις τῆς ἐννοίας τοῦ Χώρου. Δηλαδή, μπορεῖ ἓνας ἐντὸς τοῦ Ψυχικοῦ τοῦ σώματος εὐρισκόμενος μύστης νὰ ἐξαποστείλῃ στοιχειακὰ, ἐπιθυμίας - σκέψεως καλῶς μορφοποιημένα, πολλὰ, σὲ διάφορα μέρη τοῦ πλανήτου τὰ ὅποια θὰ ἴδουν οἱ ἄνθρωποι πλήρως ὡς μορφή, τὴν ἴδιαν μορφή τοῦ ὑλικοῦ σώματος. Παρ' ὅλον πού τὸ ὑλικὸ σῶμα εἶναι ἓνα καὶ δέν μπορεῖ νὰ εἶναι δύο σὲ διαφορετικούς τόπους,μποροῦμεν ψυχικὰ σώματα, νὰ ἔχομεν μίαν, τὴν κεντρικὴν μορφήν, καί, νὰ ἐξαποστείλωμεν, πανομοίαν μορφήν σὲ πολλὰ σημεῖα καὶ ὁ ἐνορατικὸς νὰ τὴν ἐκλάβῃ ὡς τὸ πλήρες ψυχικόν σῶμα τῆς ὄντο-
τητος πού γνωρίζει.

Τώρα, ποῖον εἶναι τὸ Ψυχικόν σῶμα; Δι' ἀκτινοβολίας του πού παίρνουν πλήρη ἔκφρασιν καὶ εἰς τίποτε δέν διαφέρουν ἀπὸ τὸ Ψυχικόν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου τὸ ὅποῖον δέν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ οἰκῇ μέσα στὸ ὑλικόν σῶμα, μπορεῖ καὶ αὐτὸ, ὅπως καὶ ὅλες οἱ ἄλλες προεκτάσεις, νὰ εὐρίσκεται κάπου μέσα στὸν Χῶρον.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχει ἐξαποστείλῃ ἓνας μύστης, 20, 25, 30 τέτοια, θὰ δοῦ-
μεν τὸν μύστην πού διαθέτει τὴν οὕτω καλουμένην ὑπὲρ συνείδητον αὐτοεπίγνωσιν σὲ
διάφορα μέρη τοῦ πλανήτου μέσα σ' ἓναν Ψυχικόν σῶμα.

Πῶς θὰ ξεχωρίσωμεν ἀπὸ αὐτὰ τὰ τριάντα Ψυχικὰ σώματα, ὁμοιομορφα στὸ κάθε-
τι, ἀκόμη καὶ ἂν ἔχει ἓνα μικρὸ σημεῖον, μία ἔληθ' στὸ πρόσωπο, κλπ. Πῶς θὰ ξεχωρί-
σῃ ἓνας μύστης ποιὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ Ψυχικὸ σῶμα καὶ ποιὰ εἶναι Ψυχικὰ σώματα πα-
νωμοιότυπα; Ἐχομεν πολλὰ Ψυχικὰ σώματα, ἢ ἓνα;

Ἀσφαλῶς ἓνα, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἓνα πού εἶναι; Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὄντοτης ἀρχίσει
νὰ προεκτείνῃ περισσότερα τοῦ ἐνός Ψυχικὰ σώματα, τὸ κυρίως Ψυχικόν σῶμα ἀρχίζει νὰ
αἰθεροποιεῖται. Ἡ αὐτοεπίγνωσις, ἡ συνείδησις τῆς ὄντοτητος νὰ διαμερίζεται εἰς
ὅλα τὰ Ψυχικὰ σώματα. Μπορεῖ νὰ ἔχομεν ἓναν μύστην μεγάλου βαθμοῦ πού νὰ ἔχῃ ἐκτο-
ξεύσῃ καὶ χίλια τέτοια Ψυχικὰ σώματα ὄχι μόνον στὸν πλανήτην ἀλλὰ καὶ στὰ ψυχικὰ πε-
δία καὶ ὑποπέδια τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου δι' ὠρισμένην ἐργασίαν. Αὐτὸ πράττειν πολλές φο-
ρές καὶ οἱ Διδασκάλοι. Πού εἶναι τὸ κεντρικὸ ψυχικὸ σῶμα καὶ εἰς τί διαφέρει τὸ ἓνα
Ψυχικὸ σῶμα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀφοῦ, ὅλα συμπεριφέρονται μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, ἐκφράζοντα
πλήρως τὴν σοφίαν ἐκείνου πού οἰκεῖ μέσα σ' αὐτὰ μὲ ὅλες τὰς ἰκανότητες τῆς ὑπερσυν-
ειδήτου αὐτοεπίγνώσεως τοῦ ἑαυτοῦ του ψυχῆς πλέον αὐτοεπίγνώσεως.

Ποῖον εἶναι τὸ Ψυχικόν σῶμα, ἓναν ἢ πολλὰ; Μία ἢ αὐτοεπίγνωσις μὲ πολλὰ
σώματα;

Μία ἢ αὐτοεπίγνωσις μὲ πολλὰς προεκτάσεις ὄχι σώματα. Διότι ὅλα αὐτὰ θὰ ἔλξη
κάποτε ἡ κεντρικὴ αὐτοεπίγνωσις ἢ ὅποια μπορεῖ νὰ μὴν διαθέτῃ μορφοποιημένο ψυχικὸ
σῶμα, ἀλλὰ ὅταν αὐτὰ τὰ πάρῃ μέσα της τότε θὰ δοῦμεν τὸ κυρίως Ψυχικὸ σῶμα, ἐντὸς
τοῦ ὁποίου οἰκεῖ ἡ ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις ἢ καὶ ἡ ἴδια ἐκλυτρωθεῖσα θὰ ἔλεγα προσωπικό-
της αὐτοεπίγνωσις, ἀφομοιωθεῖσα μὲ τὴν Ψυχὴν αὐτοεπίγνωσιν.

Ὅστε, ἡ ψυχικὴ ὕλη, πολὺ διαφέρει τῆς παχυλῆς ὕλης, ὡστόσο ὑπόκεινται
εἰς τὴν μορφήν καὶ τὴν ἐργασίαν.

Τώρα, τὰ ὄργανα τοῦ Ψυχικοῦ σώματος.

Δέν μᾶς εἶπατε Διδάσκαλε πῶς θὰ ξεχωρίσωμεν τὸ πραγματικόν ἀπὸ τὰς προεκτά-
σεις.

Δέν ἔχει καμμίαν ἀνάγκην νὰ τὸ ξεχωρίσῃς, διότι, εἶπαμεν ὅτι αὐτὸ αἰθερο-
ποιεῖται καὶ δέν θὰ τὸ συναντήσῃς. Ἐσὺ τὸ δικό σου Ψυχικόν σῶμα κεντρικόν θὰ τὸ
γνωρίσῃς διότι θὰ γνωρίζῃς ὅτι, ἐδῶ εὐρίσκομαι καὶ σὲ διάφορα σημεῖα ἐκφράζομαι,
δέν σοῦ χρειάζεται ἡ μορφή γιὰ νὰ ἀναγνωρίσῃ πού εὐρίσκεσαι.

Γνωρίζομεν ὅτι τὸ παχυλὸ ὑλικὸ σῶμα ἔχει διάφορα ὄργανα, τὴν καρδίαν τοὺς
πνεύμονας, τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν γλῶσσαν, τὸ στόμα, τὰ χέρια, τὴν κοιλίαν καὶ γνωρίζ-
ομεν τὰς λειτουργίας ἐνός ἐκάστου ὄργάνου τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος.

Τώρα εἴμεθα εἰς τὸ Ψυχικὸ σῶμα. Ἐνας ἀσφαλῶς, κοινὸς ἄνθρωπος προσωπικότης
αὐτοεπίγνωσις ἀπελθὼν, ἀποθανὼν ὁ ὅποῖος εὐρίσκεται στὸν Ψυχικόν κόσμον καὶ ἀρχίζει
νὰ ἐρευνᾷ τὸ Ψυχικόν τοῦ σώμα, θὰ βρῇ στὸ Ψυχικόν τοῦ σώμα, ὅτι γνωρίζει ὅτι ἔχει
τὸ παχυλὸ ὑλικὸ σῶμα. Λόγου χάριν, θὰ ἀγκίσῃ στὸ σιῆθος του καὶ θὰ νοιώσῃ τὴν καρ-

διδόν του να πάλλη, ψευδαίσθησις, δέν υπάρχει ἐκεῖ καρδιά. Θά ἀρχίσῃ νά κἀμνη αὐτό καί ἐκεῖνο, μέ τά δυό του χέρια, ἑτέρα ψευδαίσθησις, δέν ἔχει ἀνάγκη τῶν χειρῶν γιά νά πράξῃ αὐτό καί ἐκεῖνο ἀλλά νά ἐκφράσῃ τήν βούλησίν του.

Ἀσφαλῶς αὐτά τά γνωρίζει μέ τόν καιρό ὁ μύστης, ὁ ἐρευνητής τῆς ἀληθείας ὅταν ἀνέλθῃ εἰς τά ἀνώτερα στρώματα τοῦ ψυχικοῦ κόσμου. Ὁ κοινός ὅμως ἄνθρωπος πού ζεῖ τήν κόλασίν του ἢ τόν παράδεισόν του δέν τά γνωρίζει καί συμπεριφέρεται μέσα στό ψυχικόν του σῶμα μέ τόν ἴδιον τρόπον πού συμπεριφέρεται καί μέσα στό παχυλόν του ὑλικόν σῶμα. Εἶναι κἀτω ἀπό τήν ἐντύπωσιν ἀσθενειῶν τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος. Ὑποφέρει, πονεῖ, βλέπει ἕναν τραῦμα νά αἰμορραγῇ, ἀλλά αὐτά εἶναι ἀποτελέσματα τῆς εἰκονοπλαστικῆς καί εἰδωλοπλαστικῆς εἰς τήν ὁποῖαν ὑπακούει ἡ ψυχική λεγομένη ὕλη.

Ἄν πεῖς σ' ἕναν πού ἀπῆλθεν, ὅτι δέν ἔχεις μίαν πληγήν πού τώρα τήν ἀγκίζεις καί βλέπει ὅτι τό χέρι σου εἶναι αἱματωμένο, ἔχει ἐπουλωθῇ, καί τήν ἀγκίζει καί δεῖ, θά ὁψῇ ὅτι ἐπουλώνεται.

Ὡστε, ἡ ψυχική ὕλη εἶναι εὐπλαστος. Θά πῶ ὅτι καί ἡ παχυλή ὕλη κἀτω ἀπό ἕναν μύστην ἐρευνητήν τῆς ἀληθείας εἶναι εὐπλαστος. Κιὰ πληγῇ πάνω στό παχυλόν ὑλικόν σῶμα ἀπό ἕναν μύστην ἐρευνητήν τῆς ἀληθείας μπορεῖ νά ἐπουλωθῇ ἐντός ὀλίγων δευτερολέκτων, πού θά ἤθελε μῆνες νά ἐπουλωθῇ, ἀλλά αὐτό συμβαίνει, διότι εἶναι κύριος τοῦ ψυχικοῦ του σώματος πρῶτον, καί ἐπιδρά καί ἐπί τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος. Ὅταν γίνῃ κύριος τῆς ψυχικῆς ὕλης εὐκολώτερον γίνεται καί κύριος τῆς παχυλῆς ὕλης. Ὅμως, ἡ ψυχική λεγομένη ὕλη εἶναι πλέον εὐπλαστος, εὐπλαστος καί εἰς τό νά ἀλλάξῃ ἀκόμη καί μορφήν.

Ὁ κοινός ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀπέλθῃ καί ζεῖ μέσα στόν ψυχικόν κόσμον σ' ἕνα πεδόν ἢ ὑποπέδιο τοῦ ψυχικοῦ κόσμου, ἀσφαλῶς δέν μπορεῖ νά ἀλλάξῃ τήν γνωστικήν του μορφήν. Θά ζήσῃ μέ τόν ἴδιον τρόπον πού ζοῦσε μέσα στόν παχυλόν του ὑλικόν σῶμα. Ἐνας ὅμως ἐρευνητής τῆς ἀληθείας μύστης ὁ ὁποῖος ζεῖ ἐνσυνείδητα σ' ὅλα τά ὑποπέδια καί πεδία τοῦ ψυχικοῦ κόσμου καί ἐντός τοῦ Νοητικοῦ κόσμου, μπορεῖ μέσον τῆς ἱκανότητός του, πλήρως τῆς εἰδωλοπλαστικῆς νά μορφοποιήσῃ οἰουδήποτε σῶμα καί σχῆμα ἐπιθυμεῖ. Μπορεῖ νά παρουσιασθῇ σάν ἕνας Ἄγγελος, ἀκόμη καί μέ φτεροῦγες, κατάλευκος, ἢ μπορεῖ νά παρουσιασθῇ σάν ἕνα πτηνόν ἄν θέλῃ, ἢ ἕναν ἀστέρι ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο, ἀλλά, θά ἔχῃ αὐτήν τήν μορφήν, θά εἶναι ἐντός αὐτῆς, ὡς μία αὐτοεπίγνωσις πλήρης πού δέχεται ἐντυπώσεις, θά διατηρῇ αὐτήν τήν μορφήν ἐφ' ὅσον θέλει καί εἶναι προσηλωμένος εἰς τήν μορφήν αὐτήν. Ἄν φύγῃ ἡ προσοχή του, αὐτομάτως διαλύεται ἡ μορφή αὐτή καί σχηματίζεται ἡ πραγματική του μορφή, δηλαδή, τό ἀνθρώπινον σῶμα.

Εἶναι μὲν εὐπλαστος ἡ ψυχική ὕλη, ὡστόσο ὅμως, ὑπακούει σέ ἀσάλευτους, παντοδύναμους νόμους, καί ἅπαξ καί ἡ ὄντοτης ἔχει διέλθει διά τῆς ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου, ἢ πλέον φυσική μορφή τήν ὁποῖαν πρέπει νά διατηρήσῃ καί διατηρεῖ, τόσο εἰς τόν Νοητικόν κόσμον, ψυχικόν καί παχυλόν ὑλικόν κόσμον εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη μορφή. Αὐτό νά εἶναι πάντοτε ὑπόψιν σας.

Ὅταν θά προχωρήσετε φυσικά, θά εἴσθε κύριοι τῆς ἐκσωματώσεως καί τῆς ἐκφράσεως, πλήρως ἐκφράσεως τοῦ ἑαυτοῦ σας καί κύριοι τῆς ψυχικῆς ὕλης θά γνωρίσετε ἐμπειρικῶς ὅλα αὐτά, καί θά γνωρίσετε ὅτι, ὅταν σκώσετε τήν σκέψιν σας ἀπό τήν μορφήν πού θά θέλατε νά δημιουργήσετε; ἀμέσως θά πάρετε τήν μορφήν τοῦ ὑλικοῦ σας σώματος μέ ὅλα του τά χαρακτηριστικά.

Ἑρώτησις: Τῆς ἐκαστοτε ἐνσαρκώσεως;

Ἀπάντησις: Ὅλαι αἱ ἐνσαρκώσεις διατηροῦν τά ἴδια χαρακτηριστικά πάντοτε, βελτιωμένα, λίγο ἀλλοιωμένα. Ἐχουν γνωρίσει προσωπικότητες ἀνθρώπων πού σέ σειράν ἐνσαρκώσεων ἔχουν διατηρήσει στό μάγουλό των πάντοτε τήν ἴδιαν κρεατοελιά. Αὐτό ἀκόμη ἢ σ' ἕνα ἄλλο μέρος τοῦ σώματος των. Φυσικά, ὑπάρχει ἡ αἷτα, ὁ λόγος, καί ὑπάρχει φυσικά, ἄν θέλουν καί οἱ ἴδιοι, ἡ δύναμις νά τήν μετιτοπίσουν ἢ νά τήν ἐξαφανίσουν, ὡστόσο ὅμως, ὑπάρχουν νόμοι πού ὑπόκειται, τόσο τῶν παχυλῶν ὑλικῶν σῶμα, ὅσον, καί τῶν ψυχικῶν καί τῶν νοητικῶν. Ἡμεῖς ὅμως θά γνωρίσωμεν ὅτι, ἄλλοι οἱ νόμοι πού κυβερνοῦν τῶν παχυλῶν ὑλικῶν σῶμα, ἄλλοι οἱ νόμοι πού κυβερνοῦν τῶν ψυχικῶν σῶμα μέ τές προεκτάσεις του καί ἐκφράσεις του.

Οί νόμοι πού κυβερνοῦν τό παχυλόν ὑλικόν σῶμα κυρίως εἶναι ὁ νόμος τῆς ἔλξεως, τῆς συνοχῆς καί τῆς βαρύτητος, τῆς γῆς.

Τοῦ Ψυχικοῦ σώματος εἶναι ἄλλοι. Εἶναι μιᾶ ἄλλη μορφή συνοχῆς ἐκ συμπαθεῶς συγγενεῶς, καί ὄχι ἐκ τῆς περιστροφῆς γύρω ἀπό τόν πυρήνα ἑνός ἀτόμου ἠλεκτρονίων κλπ. Ἄλλη μορφή πλέον, συνοχῆς.

Μέσον τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος διὰ νά ἴδωμεν ἕναν ἀντικείμενον πρέπει νά τό δοῦμεν μέ τούς παχυλοῦς ὑλικούς ὀφθαλμούς, δέν εἶναι; Ἀσφαλῶς δέν μπορούμεν νά τό δοῦμεν μέ τήν παλάμην, οὔτε μέ τήν ράχιν οὔτε μέ τό πέλαμα τῶν ποδῶν. Εἰς τό παχυλόν ὑλικόν σῶμα κάθε κύτταρο, θά κάμη μιᾶν ὠρισμένην ἐργασίαν.

Στό Ψυχικόν σῶμα, ὅλα τά Ψυχικά ἄτομα, ἔχουν τήν ἴδιαν ἱκανότητα. Ὡστε μπορούμεν νά δοῦμεν μέσον τοῦ Ψυχικοῦ μας σώματος γύρω μας, καντοῦ, ἐντός καί σέ ἀπόστασιν μέσον ἀκτινοβολίας. Ὅλα τά κύτταρα τοῦ Ψυχικοῦ σώματος εἶναι ὀφθαλμοί ὧτα καί συσσωρευταί δημιουργικῆς δυνάμεως, ἀλλά φυσικά αὐτό, τό ἀντιλαμβάνεται καί τό χρησιμοποιεῖ ὁ ἐρευνητής τῆς ἀληθείας μύστις ὅστις ἔχει ἀνέλθει εἰς τά ἀνώτερα στρώματα τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου. Διότι, ὅσοι ἔχουν ἕναν Ψυχικόν σῶμα κραδαινόμενον στά κατώτερα στρώματα τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου, χρειάζονται μάτια γιά νά δοῦν καί δέν μπορούν νά δοῦν μέ τήν Ψυχικήν ὕλην τῶν χεριῶν. Ὡστε, εἶναι ζήτημα ἐξελέξεως καί γνώσεως χρησιμοποίησεως τῆς Ψυχικῆς ὕλης.

Περίπου τήν ἴδιαν συγγένειαν μέ τό Ψυχικόν σῶμα, ἔχει τό Νοητικό σῶμα, καί θά ἔλεγα ὅτι συνυπάρχουν καί συμπράττουν. Καί ἔτσι θά λέγαμε ψυχονοητικό σῶμα καί παχυλόν ὑλικόν σῶμα, γιατί ἡ ἱκανότης τοῦ Ψυχικοῦ σώματος ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἱκανότητα τῆς Νοεῶδος νά χρησιμοποιῆ τό Νοητικό σῶμα ἐντός τοῦ Ψυχικοῦ σώματος, δηλαδή, τόν ὀρθόν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καί ἐκφράζεσθαι. Παρ' ὅλον πού ἔχω πεῖ ψυχονοητικό σῶμα, γιατί θά συναντήσωμεν, σάν ἕναν σῶμα εἰς τούς Ψυχικούς κόσμους κυρίως, αὐτίξ τό φαινόμενον, δέν θά πῆ ὅτι κάποτε δέν θά ἀποβάλλῃ ἡ ὄντοτης τό Ψυχικόν σῶμα καί θά μέλῃ μόνον μέ τό Νοητικόν τῆς σῶμα μέ πληρέστερες πλέον ἱκανότητες ἐκφράσεως τῆς.

Ὡστε, θά λέγωμεν ψυχονοητικόν σῶμα, ἐφ' ὅσον βλέπω τό Ψυχικό σῶμα, ἐντός αὐτοῦ τό Νοητικό σῶμα, εἰς τήν ζωήν του καί τήν συμπεριφοράν του μέσα στά διάφορα πεδία καί ὑποπέδια τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου ἢ καί τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ κόσμου.

Ἡ μήπως σ' ἕναν κοινόν συνήθη ἄνθρωπον, δέν ὑπάρχει τό ὑλικόν σῶμα καί τό ψυχονοητικόν, ἀτελές σῶμα, διότι, τόσον τό Ψυχικόν ὅσον καί τό νοητικό δέν εἶναι πλήρη καί τέλεια ἀλλά, συμπράττουν μέσα στήν ἀτέλειαν των;

Ἐπιθυμῶ ἐπιδρόῦν ἐπί τῶν σκέψεων εἰς ἀνάλογον τῆς καθαρότητος των βαθμῶν, τό ἴδιον καί αἱ σκέψεις ἐπί τῶν ἐπιθυμιῶν. Δέν βλέπετε μιᾶν πλήρη θά ἔλεγα συνεργασίαν σκέψεων καί ἐπιθυμιῶν εἰς τόν συνήθη ἄνθρωπον;

Μπορεῖτε νά δῆτε χαμηλές ἐπιθυμίες καί ἀνώτερες σκέψεις ἐντός τῶν χαμηλῶν αὐτῶν ἐπιθυμιῶν; Τό ποιόν τῶν ἐπιθυμιῶν εἶναι ἀνάλογον μέ τό ποιόν τῶν σκέψεων ἐντός αὐτῶν.

Τώρα ἔχομεν γνωρίσει περισσότερο γιά τό τί εἶμεθα, ὡς παχυλόν ὑλικόν σῶμα καί συνειδήσις ὡς καί συνείδησις καί αὐτοεπίγνωσις μέσα στό ὑλικόν σῶμα. Τί εἶμεθα μέσα εἰς τό ὑλικόν σῶμα καί ὡς προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις εἰς τά διάφορα στάδια τῆς ἐξελέξεως τῆς, δηλαδή, ψυχονοητικόν σῶμα, καί τί δέν εἶμεθα. Δηλαδή, ἕναν κέντρον λήψεως ἐντυπώσεων τό ὅποτον μπορούμεν νά μετατοπίσωμεν τοποχρονικῶς. Προσέξτε τήν φράσιν, Τοποχρονικῶς.

Αὐτό θά τό γνωρίσετε μετά ἀπό ἐξάσκησιν καί ἐνδοσκοπήσιν καί διαλογισμῶν ἀρκετῶν ἐτῶν, γιά νά φθάσετε εἰς τό συμπέρασμα ὅτι, αὐτό πού ἐκλαμβάνω ὡς ἐαυτόν μου ὅτι εἶμαι, δηλαδή, ἕναν κέντρον λήψεως ἐντυπώσεων τό ὅποτον ὀνομάζω, αὐτοεπίγνωσιν ἐαυτόν μου, εἶμαι ἐγώ, ἀλλά ὡστόσο ὄχι πλήρης καί ἀκέραιος. Διότι, ὅταν δ-πλώσω καί δημιουργήσω τοποχρονικῶς πολλά σημεῖα λήψεως ἐντυπώσεων, δηλαδή, ἀποκτήσω τήν λεγομένην ὑπερσυνείδητον αὐτοεπίγνωσιν, πλέον, δέν εἶμαι τό σημεῖον ἀλλά ἡ ἱκανότης λήψεως ἐντυπώσεων, καί ὄχι τό σημεῖον λήψεως ἐντυπώσεων, καί ἐπομένως τώρα ἡ λέξις αὐτοεπίγνωσις δέν βασίζεται εἰς τήν λήψιν ἐντυπώσεων, γνώσεων, ἐμπειριῶν, ἀλλά πλέον ἡ λέξις αὐτοεπίγνωσις συνοδεύεται μέ τήν λέξιν ζωή, ζωή αὐτοεπίγνωσις.

Στό παρόν στάδιον δέν εἶναι εὐκόλον ἡ διαφορᾶ αὐτῆ τῶν λέξεων νά σῶς δια-γεῖρη τέσ ὀρθές ἔννοιες, διότι θά πρέπη ἐμπειρικῶς νά γνωρίσετε τήν διαφοράν, ἀλλά

στο μέλλον θά γνωρίσετε.

Θά επανέλθωμεν ἐπί τοῦ θέματος.

"Στώμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Τέξ ἐρωτήσεις σας.

Ἐρώτησις: Διδάσκαλε, εἶχατε πεῖ, ὅταν ἕνας ἀπελθὼν ἐγκίσει στο στήθος του αἰσθάνεται τήν καρδίαν του, ἀλλά, αὐτό εἶναι μία ψευδαίσθησις. Ὡς τώρα ἐγνωρίζαμεν ὅτι ὑπάρχει ψυχική καρδία, μήπως θά πρέπη ἀπό τῆς στιγμῆς αὐτῆς νά βλέπωμεν πλέον εἰς τό σημεῖον ἐκεῖνο τόν ὄσκον τόν ἱερὸν διὰ τόν Ψυχικόν κόσμον καί τήν σφαίραν διὰ τόν Νοητικόν;

Ἀπάντησις: Τί εἶναι ἡ καρδία; Ἡ καρδία μέσα στο παχυλόν ὑλικόν σῶμα εἶναι ἕναν ὄργανον τό ὁποῖον χρησιμεύει διὰ τήν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, δηλαδή ὡς μία ἀντλία, ὡστόσο, πίσω ἀπ'αὐτό τό φαινόμενον εἶναι ἡ ἰκανότης τῆς κινήσεως, δέν εἶναι; Ὡστε βλέπω δύο τινά τώρα, τό φαινόμενον καί τήν αἴτιαν καί ἔχω ὡς ἀποτέλεσμα τήν ὑλικήν καρδίαν ἡ ὅποια ἐξυπηρετεῖ αὐτόν τόν σκοπόν, μέσα στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον, καί, ἡ λειτουργία τῆς καρδίας εἶναι ἀνάλογος μέ τόν Νόμον τῆς βαρύτητος, τῆς συνωχῆς, τόν νόμον πού ἔχομεν ἀναφέρει διὰ τήν παχυλὴν ἕλην, καί τό παχυλόν ὑλικόν σῶμα.

Ἐχομεν πεῖ ὅτι ἡ κυκλοφορία ἕλης μέσα στο ὑλικό σῶμα, εἶναι μέσον τοῦ αἵματος κυρίως, καί μετατόπισις παχυλῶν ὑλικῶν κυττάρων τῶν ὄστων εἶναι ἀδύνατος... δέν εἶναι; ὡς καί σαρκῶν, καί νεύρων. Μετακίνησις ὅμως ὡστόσο αἰμοσφαιρίων αἵματος εἶναι γνωστή, γρήγορη. Αὐτή εἶναι ἡ κίνησις μέσα στο ὑλικόν σῶμα.

Βλέπομεν τώρα τό Ψυχικόν σῶμα, οἰονδήποτε Ψυχικόν σῶμα, προέκτασιν ἢ τό κυρίως Ψυχικόν σῶμα, θά δοῦμεν ὅτι, ἀποτελεῖται ἀπό ἕλην τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου, καί, τά ἄτομα Ψυχικῆς ἕλης κινουῦνται μέ ἰλιγγιώδη ταχύτητα μέσα εἰς τήν μορφήν τοῦ Ψυχικοῦ σώματος. Προτοῦ κλείσετε καί ἀνοίξετε τά μάτια σας ἕναν ἄτομον πάνω στήν κεφαλὴν μπορεῖ νά βρεθῆ στο πέλαμα τῶν ποδῶν, κινεῖται ἀκόμα ἡ ψυχική ἕλη πιδ γρήγορα καί ἀπό τήν αἰθερικὴν ἕλην. Καί μήπως μέσον τῶν γυμνασμάτων δέν ἔχομεν γνωρίσει τήν φύσιν τοῦ κινητικοῦ αἰθέρος ἐντός τοῦ ὑλικοῦ σώματος;

Τώρα φαντασθῆτε πιδ γρήγορα τήν κίνησιν αὐτήν. Ὡστε, δέν ὑπάρχουν ἐμπόδια εἰς τήν μετακίνησιν καί μετατόπισιν Ψυχικῶν ἀτόμων ἐντός τοῦ Ψυχικοῦ σώματος, προσέξτε τήν λεπτομέρειαν.

Ἐρώτησις: Ὑπάρχει ἕνα κέντρον;

Ἀπάντησις: Κέντρον ὑπάρχει, κέντρον ὅμως ὄχι ὄργανον. Εἰς τόν Ψυχικόν κόσμον ἡ καρδία δέν εἶναι ὄργανον, κέντρον καί κατάστασις. Μιλοῦμεν περὶ καθαρῆς καρδίας καί λέγομεν, μακάριοι οἱ καθαροί τῆ καρδία ὅτι αὐτοί τόν ΘΕΟΝ ὄψονται. Μέ ποιδ τρόπον θά δοῦμεν τήν παχυλὴν ὑλικὴν καρδίαν καθαρὴν; Ἐδῶ πλέον βλέπομεν καρδίαν πέραν ἐννοίας ὡς νόμον αἴτιαν. Δέν ὑπάρχει ἄνω καί κάτω, ὑπάρχει πλέον κατάστασις καί ὄχι χῶρος. Ἀσφαλῶς. Τήν ἴδιαν διαφορὰν θά δοῦμεν στόν κόσμον τῶν πέντε διαστάσεων. Πιδ πολλά ἐπί τῶν διαστάσεων θά γνωρίσωμεν ἐμπειρικῶς εἰς τό μέλλον καί ὄχι μέσον θεωρίας, διότι ἂν ἡ θεωρία δέν γίνει γιά σὰς ἐμπειρία δέν εἶναι δυνατόν ἡ γνώσις νά γίνη σοφία καί βίωμα, προσέξτε τήν λεπτομέρειαν αὐτήν.

Ἐρώτησις: Εἶπατε Διδάσκαλε ὅτι ὁ ἀπελθὼν ἐκ τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ κόσμου μέσον τοῦ φυσικοῦ θανάτου εἰς τοὺς Ψυχικοὺς καί Νοητικοὺς κόσμους ἔχει πολὺ περισσότερες εὐκαιρίες ἐκεῖ διὰ νά ἀνέλθῃ νά τελειωθῆ παρὰ εἰς τόν ὑλικόν κόσμον. Ἐπ'αὐτοῦ ἡ ἐκκλησία μας ἀναφέρει: "Ἐν τῷ Ἄδη οὐκ ἔστι μετάνοια". Ἡμεῖς ἐρωτοῦμεν πῶς ἐρμηνεύεται ἡ φράσις αὐτῆ ἂν δεχθῶμεν ὅτι οἱ εὐκαιρίες πού μᾶς δίδονται διὰ νά τελειωθῶμεν εἰς τοὺς ψυχονοητικούς κόσμους εἶναι περισσότερες καί δεύτερον, ἐφ'ὅσον γνωρίζομεν ὅτι διὰ νά τελιωθῶμεν πρέπει νά ὑποστοῦμεν τήν δοκιμασίαν μέσα εἰς τήν παχυλὴν ἕλην συναποκομίζοντες τήν ἐμπειρίαν πού κτῶμεν, δηλαδή ἐξηγοῦμαι. Ἐάν ἡ παχυλὴ ἕλη ἐξακολουθεῖ νά ἐνασκή εἰς μίαν προσωπικότητα ἔστω καί ὀλίγην γοητείαν δέν πρέπει αὐτῆ ἡ προσωπικότης νά ἐνσαρκωθῆ μέσα εἰς νέον ὑλικόν σῶμα διὰ νά διαλύσῃ αὐτὴν τήν γοητείαν; Καί ἐάν δεχθῶμεν ὅτι ἔτσι εἶναι, πῶς θά ἀνέλθῃ βαθμίδας εἰς τοὺς ψυχονοητικούς κόσμους ἐφ'ὅσον εἶναι ἀκόμη προσκολλημένη ἔστω καί δι'ἐλάχιστον εἰς τήν ἕλην;

Ἀπάντησις: Ἐχομεν πεῖ γιά εὐκαιρίες εἰς τόν ψυχικόν κόσμον, στί διάφορα πεδία καί ὑποπέδια ὑπάρχουν πιδ πολλές εὐκαιρίες, ἀσφαλῶς. Στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον ὑπάρχουν ἀνάγκες πού εἶναι κυρίως ἡ αἰτία τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου, τῆς πτώσεώς του, τῶν ἁμαρτημάτων του, ἡ ἀνάγκη δέν εἶναι; Ὁ ἐπιούσιος, ἡ στέγη, τό ἔνδυμα, ἡ φροντίδα πού ἀπαραιτήτως πρέπει νά ἔχη ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα γιά τά τέκνα κλπ. κλπ. εἰς τόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον. Ἡ πρῶτος ἀπό τές καιρικῆς συνθήκες, αὐτά δέν τά ἔχομεν εἰς τόν ψυχικόν κόσμον, καί μιά καί δέν τά ἔχει ὁ ἀπελθών ἔχει πιδ πολλές εὐκαιρίες νά συντονισθῆ, νά διαλογισθῆ γιά νά προχωρήσῃ.

Τώρα μιλοῦμεν διά νά προχωρήσῃ, δέν ὁμιλοῦμεν διά νά ἀποπληρώσῃ τά χρέη του. Ἐχομεν πεῖ, ὅτι, εἶναι εὐκολώτερον νά ἀναλογισθῆ τό πῶς ἔχει συνάψει αὐτά τά χρέη, καί ποιός εἶναι ὁ εὐκολώτερος τρόπος νά τά ἀποπληρώσῃ, ὄχι νά τοῦ χαρισθεῖν. Ἀσφαλῶς, ἐφ' ὅσον ἔχει τήν γοητείαν τῆς ὕλης θά ἐπανέλθῃ.

Εἶπαμεν ἐν τῷ Ἄδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια, ἀλλά, τί εἶναι ὁ Ἄδης; Ἐδῶ ἔχομεν παρεξηγηθῆ πολύ. Μιλοῦμεν τώρα γιά τόν ψυχικόν κόσμον τά διάφορα πεδία καί ὑποπέδια τοῦ ψυχικοῦ κόσμου καί συγκεκριμένως τές κολάσεις τοῦ ψυχικοῦ κόσμου πού εἶναι ὁ κόσμος τῶν τεσσάρων διαστάσεων καί ὄχι ὁ Ἄδης.

Ἀπό πού παράγεται ἡ λέξις Ἄδης; Ἀπό τό σανσκριτικόν ^{ΑΔΙ} ~~ΑΔΙ~~. Ὅλοι γνωρίζομεν τήν συγγένειαν μεταξυ τῶν δύο γλωσσῶν Ἑλληνικῆς καί Σανσκριτικῆς. ^{ΑΔΙ} ~~ΑΔΙ~~, εἶναι ὁ κόσμος αἰτιῶν Κῆρων, ὁ ὑπέρ Νοητός κόσμος, καί ἀσφαλῶς ἐκεῖνος πού θά ἀνέλθῃ μέχρι τοῦ ὑπέρ Νοητοῦ κόσμου δέν ἔχει ἀνάγκην μετανοίας, ἀφοῦ τά πάντα γνωρίζει καί τά πάντα ἔχει ἀποπληρώσει καί τά πάντα ἔχει ἐξοφλήσει, ὡστόσο, εἰς τόν κόσμον αὐτόν μπορεῖ ἅμα θέλει, ἐλεύθερος νά ἀνατρέξῃ εἰς τό παρελθόν, διότι, ἡ ζωῆ εἰς τήν ἀπολύτρωσιν δέν εἶναι ἔλλειψις ἰκανότητος, νά γνωρίσῃ ὅτι θέλη. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι μιά ὀντότης ἐκεῖ εἰς αὐτήν τήν ὑπέρ Νοητήν κατάστασιν θέλει νά ξαναζῆσῃ στιγμές τῆς πού ἔζησεν κάτω, θά δῆ, σάν τρίτον πρόσωπον τώρα, ὅτιδῆποτε ἐπιθυμεῖ, θά ἐπανέλθῃ στές ἐμπειρίες, ἀλλά, οὔτε πόνος συνοδεύεται ἀπ' αὐτήν τήν ἐμπειρίαν οὔτε καί μετάνοια τοῦ τί ἔχει κάμει, ἀφοῦ τό ἔχει ἀποπληρώσει. Καί ἐπαναλαμβάνω, "ἐν τῷ Ἄδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια". Γιατί δέν ὑπάρχει μετάνοια; Διότι δέν ὑπάρχει λόγος μετανοίας.

Ἐρώτησις: Ἡ μορφή Διδόσκαλε πού παίρνει μιά προσωπικότητα στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον, ποῖος τήν διαλέγει;

Ἀπάντησις: Πρῶτον, τήν γενικήν μορφήν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος τήν δίδει ἡ Ἰδέα Ἄνθρωπο, νόμος αἰτία. Διερχομένη ἡ ἀκτινοβολία τῆς θείας Μονάδος καί τῆς Ψυχῆς αὐτοεπιγνώσεως πλέον θά πάρῃ τήν ἀνθρωπίνην μορφήν ὡς τήν γνωρίζομεν. Τά χαρακτηριστικά πλέον εἶναι, τά χαρακτηριστικά τά ὅποια κρατεῖ σάν κραδασμόν καί βίωμα ἡ ψυχῆ αὐτοεπιγνώσεως. Ὅλοι αἱ προεκτάσεις θά προσέξετε τῆς θείας Μονάδος ἡ ψυχῆς αὐτοεπιγνώσεως ἔχουν τά ἴδια χαρακτηριστικά, καί προεκτάσεις μιᾶς ψυχῆς αὐτοεπιγνώσεως καί θείας Μονάδος, αἱ ἀδελφαί ψυχαί ὁμοιάζουν πολύ. Εἶναι τά χαρακτηριστικά τά ὅποια φέρνει ἀπό τόν ἑαυτόν τῆς θείας Μονάδας.

Ἐρώτησις: Γιατί ὑπάρχει μεγάλη ἀσχημία στόν ὑλικόν κόσμον;

Ἀπάντησις: Προσέξετε, ἡ ἀσχημία εἰς τόν ὑλικόν κόσμον εἶναι ἀποτελέσμα κραδασμῶν, καί αὐτόν πού βλέπετε πολύ πολύ ἀσχημον, ἔχει ὠραιότατα χαρακτηριστικά ὅταν σηκωθῆ ἡ αἰτία τῆς ἀσχημίας. Νά δώσωμεν ἕνα παράδειγμα. Ἐχομεν πεῖ ὅτι ἐκλαμβάνομεν τό εἶδωλόν μας σάν τόν ἑαυτόν μας, τό εἶδωλόν τοῦ ἑαυτοῦ μας πού βλέπομεν πίνω στόν καθρέπτην πού λέγομεν παχυλήν ὕλην. Ὅσον ἀκάθαρτος εἶναι αὐτός ὁ καθρέπτης, τόσον ἀλλοιωμένον θά δοῦμεν τόν ἑαυτόν μας, ἐπομένως, τό εἶδωλόν τές πιδ πολλές φορές δέν ἔχει τά χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου πού ἀπεικονίζεται. Τό ὅτι μᾶς δείχνει εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀτέλεια τοῦ καθρέπτου. Ἐπομένως αὐτά πού λέτε ἀσχημία εἶναι τά χαρακτηριστικά τῶν κραδασμῶν, ψυχοηθικῶν, τῆς προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως ἐντός τῆς ὕλης, τοῦ ὑλικοῦ σώματος.

Ἐρώτησις: Ὁ Χριστός ὅταν ἦτο εἰς τήν γῆν εἶπεν "ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτο θλίψαν ἔχετε, ἀλλά θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον". Ἐκεῖνο πού λέγει "ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτο θλίψαν ἔχετε ποιόν κόσμον ἐννοοῦσε καί ποιόν κόσμον ἐννοοῦσε ὅτι νενίκηκεν ὁ ἴδιος";

Ἀπάντησις: Πρῶτον, δέν εἶναι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ πού εἶπεν αὐτά τά λόγια ἀλλά ὁ ΠΙΕΟΥΣ, καί ὁ ΠΙΕΟΥΣ εἶπεν, ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτο θά ἔχετε θλίψαν, τήν ὁποῖαν καί γνώρισε ἀφοῦ ἐ-

πρόκειτο και να την επωμισθῆ την θλιψιν αυτήν ως ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Ἄλλὰ, ἐγώ
ὡς ἄνθρωπος ΙΗΣΟΥΣ ἐνίκησα τὸν κόσμον, ἐπομένως καὶ σεῖς μπορεῖτε νὰ τὸν νικήσετε,
διότι θὰ ἦταν πολὺ λογικὸν νὰ τοῦ ποῦν, ὀρθῶς ἐσὺ εἶσαι ὁ ΛΟΓΟΣ, ὁ ΘΕΟΣ, δὲν μπορεῖ
παρὰ νικήσης τὸν κόσμον ποῦ εἶναι δημιούργημα σου, ἀλλὰ ἐμεῖς τί γίνεται. Δὲν μίλη-
σεν ὡς ΧΡΙΣΤΟΣ ἀλλὰ, μίλησεν ὡς ἄνθρωπος στὸν ἄνθρωπον, γιατί κάπου ἄλλοῦ εἶχε πεῖ
εἰς τοὺς μαθητὰς του "ἂν ἐγὼ ὡς ΙΗΣΟΥΣ ἀνέλθω, ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτὸν πάντας". Ὅποτε
ὁμιλοῦσεν ὁ ἄνθρωπος στὸν ἄνθρωπον, λέγοντάς του "ἐγὼ ὡς ἄνθρωπος νίκησα τὸν κόσμον
καὶ σοῦ δίδω τὸ θάρρος καὶ σοῦ λέγω ὅτι, καὶ σύ μπορεῖς νὰ νικήσης τὸν κόσμον.

Ἐρώτησις: Ποιὸν κόσμον ἐννοοῦσε;

Ἀπάντησις: Τὸν κόσμον τῆς χωριστικότητος, Ἐκεῖ ποῦ κατοικεῖ ὁ ἄνθρωπος ὄχι ὁ ΘΕΟΣ.

Ἐρώτησις: Πῶς τὴν ἐνίκησεν τὴν χωριστικότητα; Μέσον τῆς ἀγάπης;

Ἀπάντησις: Ἀσφαλῶς. Ὅχι καὶ μόνον μέσον αὐτῆς. Ἡ χωριστικότης δίδει τὴν ἔννοιαν
τοῦ θανάτου, καὶ, ἐγὼ ἦλθα μὲ τὸν θάνατον τοῦ ὑλικοῦ σώματος καὶ τὸν ἀποχωρισμὸν
τοῦ ἑαυτοῦ μου προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως, ὡς ἄνθρωπος νὰ ἀναστηθῶ καὶ νὰ σοῦ δεῖ-
ξω τὸν δρόμον τῆς ἀνόδου.

Κάποτε θὰ ὁμιλήσωμεν γιὰ τὸ μέγα μυστήριον τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου.

Ἐρώτησις: Ἡ Παναγία ὡς τὴν λέγομεν ἐμεῖς, τί ἐκπροσωπεῖ;

Ἀπάντησις: Πρῶτον, ἡ Παναγία Μαρία ἦτο εἷς ἐκ τῶν μεγάλων τάξεων τῶν Ἀρχαγγέλων
ἐντός τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ἡ ὁποία, μέσον της ὡς γυναικὸς, νόμου ^{τῆς} θηλυκότητος καὶ τῆς
προεκτάσεως τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, νὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀκτινοβολίαν τὴν
πληρεστάτην τοῦ ΛΟΓΟΥ, ποῦ ἀσφαλῶς μιά κοινὴ γυναίκα δὲν θὰ μπορούσε νὰ γνωρίσῃ ἢ
νὰ ἐπιτύχῃ, προσέξετε. Σὲ ποῖο σημεῖον καὶ πόσες ἐνσαρκώσεις θὰ χρειαζόταν μία γυναί-
κα γιὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὑπέρτατον ἐκεῖνον βαθμὸν τελειότητος νὰ αἰθεροποιήσῃ τὸ ὑλι-
κὸν της σῶμα διὰ νὰ διέλθῃ δι' αὐτοῦ ὁ ΛΟΓΟΣ, νὰ μᾶς δώσῃ μίαν ἀνθρωπίνην, πλήρη προ-
έκτασιν τελείαν. ἰδύνατον. Ἐπρεπεν νὰ κατέλθῃ μέσον ἀμώμου συλλήψεως - καὶ αὐτὴ
ἦλθεν μέσον ἀμώμου συλλήψεως - ὡς Νόμος τῆς δημιουργίας, ἡ πλατυτέρα Οὐρανῶν, πάντων
τῶν Οὐρανῶν, πάντων τῶν Συμπάντων.

Ὅπως ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ἦτο τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ὡς ἔκφρασις ὁ ΛΟΓΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ὡς φαι-
νόμενον ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ἔτσι ἔχομεν τὴν Παναγίαν, τὸν Νόμον τῆς δημιουργίας μέσα
στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, τὴν ἔκφρασιν τοῦ Νόμου τῆς δημιουργίας καὶ τὴν Παρθένον Μαρίαν.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες κάτι ἐγνώριζαν γιὰ τὸ μέγα αὐτὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον ἔ-
διδαν εἰς τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν ὀνόμαζαν, γιγνὴν καὶ Οὐρανίαν Ἀφροδίτην.

Ἐρώτησις: Δηλαδή ἐννοοῦσεν τὴν θηλυκότητα;

Ἀπάντησις: Ἀσφαλῶς.

Ἐρώτησις: Ἐάν ποῦμεν ὅτι ἦταν μιά θεία Κονάς ἡ ὁποία κατὰ περιόδους ἐνσαρκωμένη
ἔχει ὄντοποιηθῆ καὶ ἔχει γίνει ἕναν μὲ τὸν Πατέρα, μπορούμεν νὰ θέσωμεν τὴν Παναγίαν
εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον;

Ἀπάντησις: Θὰ μπορούσεν εἶναι καὶ αὐτὸ, ἀλλὰ θὰ μπορούσεν καὶ ^{νὰ} ἦτο/διαφορετικὰ, νὰ
μὴν ἔχῃ τὴν ἀνάγκην νὰ ἀνέλθῃ μέχρι τῆς θεώσεως μέσον τῆς γνωστῆς ὁδοῦ τῶν ἐνσαρκώ-
σεων.

Ἐρώτησις: Τότε ὅμως θὰ λέγαμεν ὅτι ἐξυπηρέτησεν ἕναν μόνον σκοπὸν καὶ τελείωσεν;

Ἀπάντησις: Ὅχι, ἐξυπηρετεῖ Παγκοσμίως τὴν θηλυκότητα, εἶναι ἡ μάνα ὅλων.

Ἐρώτησις: Ναὶ ἀλλὰ στήν γῆν, ἕναν σκοπὸν, νὰ φέρῃ τῶν Πάντων Ἀγίων Ἀγιώτατον
ΛΟΓΟΝ καὶ πέραν τούτου τίποτε, ἐκτός ποῦ νὰ ἀντιπροσωπεύῃ τὴν θηλυκότητα.

Ἀπάντησις: Καὶ τί ὑπάρχει πέραν τούτου καὶ ποῖος μεγαλύτερος σκοπὸς μέσα σὲ σύ-
μπαντα ἀπὸ τὸν Νόμον τῆς δημιουργίας καὶ τῆς θηλυκότητος. Ὡς γυναίκα; Τί ρόλος εἶ-
ναι ὁ ρόλος μιᾶς γυναικὸς καὶ ἡ ἐμπειρία μιᾶς γυναικὸς προσεῖς στήν Οὐρανίαν τὴν
Πλατυτέραν Οὐρανῶν. Μὴ μὴν παρεξηγοῦμεν τὴν ἀνόδον ἀπὸ τὰ κάτω καὶ τὴν κἀθοδὸν ἀπὸ
τὰ πάνω πρὸς τὰ κάτω, ἔχει διαφορὴν μεγάλην.

Ἡ Παναγία, ὡς καὶ ὁ ΛΟΓΟΣ δὲν ἔχουν ἀνέλθῃ θεωθῆ μέσον τοῦ γνωστοῦ δρόμου τῆς θεώσεως. Δὲν ἦτο οἱ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι ἔχουν θεωθῆ, ἀλλὰ ὁ ΘΕΟΣ ὁ ὅποιος ἔχει ἐκφράσει ΕἶΛΥΤΟΝ.

Μέχρι τώρα γνωρίζαμεν διὰ τὸν ΛΟΓΟΝ.

Καὶ διὰ τὴν Παναγία τὸ ἴδιον καὶ δὲν εἶναι μόνον γι' αὐτούς. Κῆπως ὁ Πατήρ Γιοχανάν ἔχει ἀνέλθῃ μέσον ἐνσαρκώσεων; Ὁχι. Γι' αὐτὸ ὀνομάζεται Ἀρχάγγελος. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι οἱ ὅποιοι ἔχουν συνοδεύσει τὸν ΛΟΓΟΝ εἰς τὸ θεῖον Σχέδιον.

Ἐρώτησις: Μετὰ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ τὸ ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἡ Παναγία;

Ἀπάντησις: Ναι τὴν τοποθετήσωμεν; Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν πού τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἔχει ἐκφράσει τὸν ΕἶΛΥΤΟΝ ΤΟΥ ὡς ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ εἶναι μέσον τῆς ἐκφράσεως. Αὐτὴ ἡ ἔκφρασις δὲν εἶναι ἡ πάντων ἁγίων ἁγιωτάτη Μητέρα; Ὡστε δὲν ἔφερον τὸν ΛΟΓΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ὡς ἄνθρωπον ὡς Μαρία, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἔχει ἐκφράσει τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ὡς ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ, ὡς καὶ ὡς ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.

Ἐρώτησις: Δὲν μπορούμεν νὰ τὴν ξεχωρίσωμεν τότε;

Ἀπάντησις: Ναι μὴν τὴν ξεχωρίσωμεν ἀπὸ τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ τὴν μεγάλην ΜΑΝΑ.

Ἐρώτησις: Ναι τὴν βλέπωμεν μέσα στὰ ἁγιοπνευματικὰ πλαίσια.

Ἀπάντησις: Ὁχι, ὑπεράνω καὶ δογοϊκῶν καὶ ἁγιοπνευματικῶν, εἶναι ἡ Πλατυτέρα Οὐρανῶν. Ἴσως ὁ ψαλμῶδης ἐντελῶς ἐπιπυλαίως νὰ εἶπεν μίαν μεγάλην ἀλήθειαν τὴν ὁποίαν ποτὲ ἴσως νὰ μὴν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀντιληφθῆ. Ἦτο καὶ εἶναι ἡ Πλατυτέρα Οὐρανῶν, Ἀρχή, Αἰτία, Νόμος, ἔκφρασις. Ἡ ἔκφρασις δὲν εἶναι θηλυκότης;

Ἐρώτησις: Τὸ Ἄρρεν ποῖος τὸ ἀντιπροσωπεύει;

Ἀπάντησις: Ὄταν λέγωμεν Ἄρρεν τί ἐννοοῦμεν; Τὸ ἀνδρικό, φύλον μέσα στὰ σύμπαντα; Ἀσφαλῶς ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ, ἀλλὰ τί προηγῆθη; Ἡ μητρότης; Ἀσφαλῶς.

Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ δὲν εἶναι οὔτε Ἄρρεν οὔτε Θῆλυ, ΕΙΝΑΙ.

Ἐρώτησις: Νομίζω ὅτι εἶναι ἡ Βούλησις.

Ἀπάντησις: Ἡ Βούλησις; Κῆπως ἡ θηλυκότης μέσα στὴν Παντοδυναμίαν νὰ προεκτείνῃ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν καὶ τὴν Βούλησιν;

Ἐρώτησις: Ἡ Βούλησις προέχει τῆς προεκτάσεως;

Ἀπάντησις: Πρόσεξε. Ὄταν λέγωμεν Βούλησιν ἐννοοῦμεν ἔκφρασιν διότι καμμιά ἔκφρασις δὲν εἶναι δυνατὴ ἂν δὲν περικλεεῖ τὴν Βούλησιν.

Ἐρώτησις: Ναι θέσωμεν ὡς ἀρχὴν τὴν Βούλησιν καὶ μετὰ τὴν Προεκτασιν;

Ἀπάντησις: Ὁραῖα. Γιατὶ δίδομεν τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Ἄρρενος, ἀφοῦ ἐκεῖ εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, δὲν ἔχει ξεχωρίσει. Ὡστε ἔχομεν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ. Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ περικλεεῖ τὰ πάντα, ΕΙΝΑΙ, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Αὐτομάτως ἀπὸ τὴν στιγμήν πού τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ θέλει νὰ ἐκφράσῃ τὸν ΕἶΛΥΤΟΝ ΤΟΥ, προτοῦ ἐκφράσῃ τὸν ΕἶΛΥΤΟΝ ΤΟΥ ὡς ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ, ἔχει ἐκπηδήσει ἀπὸ μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ἀκόμη καὶ πάλιν ὡς ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἡ Πλατυτέρα Οὐρανῶν, Ἔννοια, Αἰτία, Νόμος, ἀρχίζει ἡ Παναγία.

"Ἐτώμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".